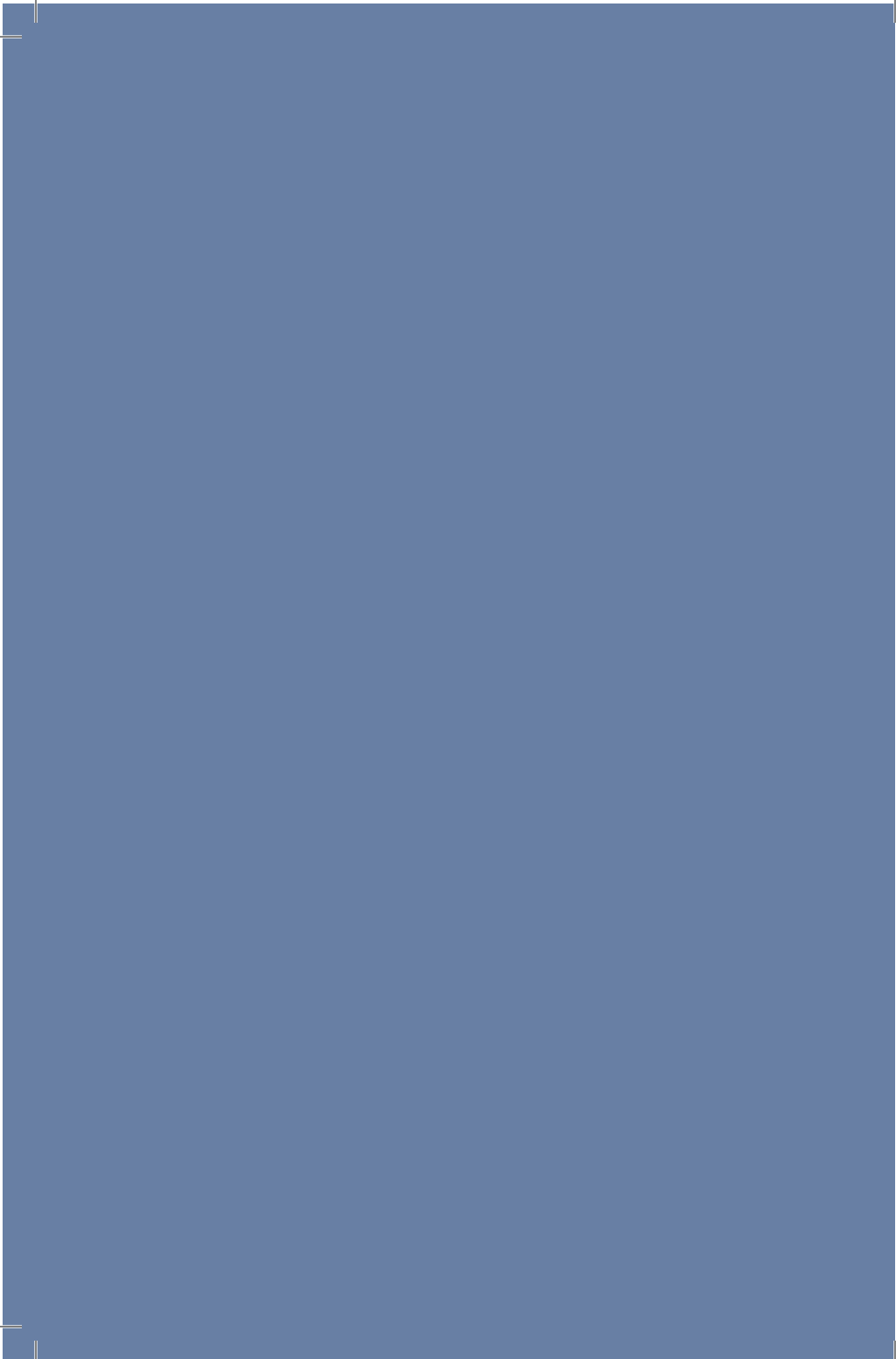

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses, income, and any other financial activities. The text suggests that a consistent and thorough record-keeping system is essential for identifying trends, managing cash flow, and preparing for tax obligations.

Next, the document addresses the challenges of reconciling accounts. It notes that discrepancies often arise due to timing differences, errors in data entry, or overlooked transactions. To resolve these issues, the author recommends a systematic approach: first, identify the discrepancy, then trace it back to the source, and finally, correct the error and update the records. Regular reconciliation is presented as a key practice to prevent these problems from accumulating.

The third section focuses on budgeting and financial forecasting. It explains how a well-defined budget can help in controlling costs and maximizing profits. The text provides a step-by-step guide to creating a budget, starting with identifying all sources of income and then listing all expenses. It also discusses the importance of reviewing the budget regularly to adjust for changes in circumstances and to stay on track with financial goals.

Finally, the document touches upon the legal and regulatory aspects of financial management. It highlights the need to stay informed about changes in tax laws and accounting standards. The author advises consulting with a professional advisor to ensure compliance and to take full advantage of available deductions and credits. This section serves as a reminder that financial management is not just about numbers but also about understanding the legal framework that governs business operations.

AYLİN BALBOA • Belki Bir Gün Uçarız

AYLIN BALBOA 1980 yılında İzmit'te doğdu. Öğrencilik yıllarını Ankara'da geçirdi. Çeşitli dergilerde yazıları yayımlandı. Halen İstanbul'da yaşıyor. Balık adında bir köpeği var.

İletişim Yayınları 2051 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 316

ISBN-13: 978-975-05-1615-3

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ümran Küçükislamoglu

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AYLİN BALBOA

Belki Bir Gün Uçarız

*Abilerin en güzeline.
Belki bir gün uyanır diye...*

İÇİNDEKİLER

Elektrikler	9
Çiş	11
Sonra	15
Kutu	17
Tımarhane Notları - 1	21
Meşe Palamutları	25
Asab-ı Mesel	29
İzafiyet	35
Tımarhane Notları - 2	37
Kramp	41
Tımarhane Notları - 3	47
Bana Bunu Neden Yaptın Savaş?	49
Piç	53
Tımarhane Notları - 4	55
Yok Bir Şey	59
Şişedeki Mesaj	61
Sıcak	65

Düğün	69
Gölge	73
Tımarhane Notları - 5	77
Yarım	81
Canlı	83
Telefon	87
Otobüs	89
Rüya	93
Tımarhane Notları - 6	95
Kamyon	97
İçim Ürperiyor Ya Evde Yoksam	101
Tavan	105
Tımarhane Notları - 7	115
Linda Teyze	119
Tımarhane Notları - 8	129
Ayva	131
Tımarhane Notları - 9	133
Kapı	135
Kesik	139
Serengeti	141
Tımarhane Notları - Son	145

Elektrikler

Yüzmeye havuzda başladım; sonra göl, sonra deniz... Su mu büyüdü ben mi küçüldüm emin değilim. Çünkü annem biraz ağladı. Annem genelde ağlamaz. Bir köpeğim uluya uluya öldü, biri hiç ses çıkarmadan. Arkadaki kulübenin dibine gömdük onları, farklı farklı zamanlarda tabii. Her şey bir anda olmadı. O zamanlar öyle olmazdı zaten. Birkaç kez fişimi çektiler. İçimde elektrikler kesildi yani, küt diye! O kısımlar karanlık. Sonra kalkıp sigara filan içtim galiba, tam hatırlamıyorum. Bir civcivim vardı. Koynuma sokup yat-tım bir gece. Sabah ölüsünü bulduk. Abim geldi. Katilsin artık sen dedi. Katil oldum. İnsan sadece ilk cinayetinde katil olur. Sonrakiler sıfatta bir değişikliğe neden olmaz. Bu yüzden kimi öldürsem civcivim gelir aklıma. Sonra geçer. Geçiyor çünkü. Yerine başka şeyler geliyor. Kafamın iki kenarında iki yarık var. Her şey onların arasından geçiyor. Ben duruyorum. Ben öyle duruyorum. Mesela bir kere salıncaktan düşmüştüm, sırtım çatlamıştı. Yelek gibi bir alçıyla sarmaladılar beni. Kıştı. Üşümemem lazımdı. Üşürsem yine boğmaca olurdu. Boğmaca olursam mosmor olurdu. Belki bi-

raz ölürdüm. Ölürsen babam ağlardı. Babalar ağlayınca zaten hep kış gelir. Ama çocuktum. Çocuklar alçıların üstünü örtmek istemez. Çocuklar kürekle toprak atmaya da bilmez. Zamanı gelince öğrenirler sadece. İçlerinde elektrikler kesilir. Küt diye! Sonra belki çıkıp yürümeyi filan öğrenirler, o kısımlar karanlık. Bizim bir Fatma teyze vardı, hafiften terelelli. Kulakları duymazdı. Ne zaman yola çıkacak olsam beni görürdü. İnsanlar genelde beni gideceğim zamanlarda görür. “Yine mi gidiyorsun kâfir?” derdi. Yine gidiyorum Fatma teyze. Çünkü ben giderim. Yine olsun yine giderim. Başka türlüünü bilmiyorum. Sonra kendi gitti gerçi. Artık durakta karşılaşmıyoruz. Her neyse işte. Bazen de telefon çalar. Çünkü dediğim gibi, ben hep uzaktayım. Birileri bir şeyler söyler. Sonra yine elektrikler...

Çiş

Çişim geldi. O haberi alır almaz.

Hızlı hareket etmeliydim. Öyle olur çünkü, hızlı hareket etmek gerekir. Oturduğum yerden kalkmalı ve sanırım önce hastaneye gitmeliydim. Ama bacaklarım birdenbire odun gibi olmuştu ve çişim vardı. Durmadan telefon çalıyordu. Kara haber telekomünikasyonu. Bilenler bilmeyenlere anlatsın hali. Biliyordum. Olmadan önce de biliyordum aslında ama yaşayana kadar olacağına ihtimal vermiyor insan yine de. Açmadım telefonları. Çişim vardı. İdrak ile idrar arasında bu kadar organik bir bağ olabileceğini o zamana kadar düşünmemişim. Belki de düşünmüşümdür, unutuyor insan tabii. İnsan her şeyi unutuyor. Daha önce kimsenin ölümünü görmemiş, canının bazı parçalarını gömmemiş gibi yaşayıp gidiyor. Sonra bir şey oluyor. Sonra işte illa bir şey oluyor.

İř yerindeydim. İçimden, uzun zamandır dinlemediğim bir kasedi kalemlle geri sarmaya başlamıştım. Biri gelip “İyi misin?” diye sordu. Kaset sarıyorum desem anlaması mümkün mü? “İyiyim,” dedim, “çok çişim var.” Garip garip baktı suratıma. Biri çay getirdi, başka biri sigara. Normalde sigara-

ra içilen bir alan değil. Ama çışı gelenlere karşı duyulan enteresan bir merhamet anlayışı var. Bir de şey var tabii, bu tip durumlarda, sizin için bir şeyler yapmak isteyen insanların bir şeyler yapmasına izin vermelisinizdir. Başka türlü şımarıklık olur çünkü ve şımarıklığa sadece bir kere, ilk tecrübenizde hakkınız vardır. İlk tecrübem değil nihayetinde. Kafamdaki vidalar daha önce aynı yerden defalarca söküldüğü için bir çeşit yalama durumu oluşmuş. Yaktım sigarayı, şımarıklık etmedim. Yarım ağız söylenen şeyler var ya, bir de yarım göz bakmak var mesela. Bakmıyorlar gibi ama bakıyorlar da bir yandan. Çaktırmadan. Olası bir cinnete karşı tetikte bulunma bakışı bu. Kendinizi yerden yere vurmayın, duvardan duvara döşemeyin diye. Fakat ortada cinnet filan yok. Çış var sadece, o da mesanemde. Etrafı dağıtmıyorum yani. Bir yandan da telefon çalmaya devam ediyor. İnsanların ne kadar üzgün olduklarını söylemeleri gerek, merhamet dolu sesleriyle bu zor gününüzde yanınızda olduklarını bildirmeleri gerek, sizin için yapabilecekleri bir şey var mı diye sorup vicdanlarını rahatlatmaları gerek. Oysa olmadığını herkes biliyor. Bunlar son derece iyi niyetle yapılan hareketler aslında. Ama o anda hepsine karşı müthiş bir öfke duyuyorum. Ulan o kadar insanız, bir kadını tutamadık!

Telefonun sesine daha fazla tahammül edemeyip açıyorum. Yakın bir arkadaşım. “İyi misin, geleyim mi?” diyor. “Yok”, diyorum, “gelme iyiyim. Çışim var sadece.” Kısa bir sessizlik. Benim için endişelendiğini söylüyor. Endişelenecek bir şey yok hâlbuki. Çışimi yapsam geçecek. Fakat bacaklar uyuşup odun olmuş. Kalkıp tuvalete gidemiyorum. O ara etrafım kalabalıklaşıyor. Suratlardaki ifade aynı. Soru aynı: “İyi misin?” Cevabım da belli: “İyiyim işte, çışim var.”

Dünyadaki herkesin çışimden haberdar olmasını istiyorum. Kal-u beladan beri çışim varmış gibi hissediyorum. Böbreğimin sair bütün organlarımı ele geçirdiğini düşün-

yorum. Kuzenim arıyor sonra. Açmam gerek. Ona iyi şeyler söylemem gerek. Çünkü bu durum en çok onu ilgilendiriyor. Güzel günler göreceğiz filan... Tabii tabii. Bunu kimse yemiyor artık. Öyle bir şey yok çünkü. “N’apıcaz biz şimdi?” diyor. Bu soruya insan olarak verecek bir cevabım yok. Köpek olsam belki ulurdum. Bilmiyorum ki n’apıcaz. Keşke bilsem. İşeyeceğiz desem olmaz. Ağlıyor tabii, ağlamaz mı insan... “Hastaneye mi geleyim?” diyorum. “Yok,” diyor, “çıkartıyoruz şimdi, sen direkt eve gel.” Birinin bana ne yapacağını söylemesi iyi. Yoksa hareket edemem o şartlarda. Bir panik kendimi dışarı atıyorum. Oduklarımın hareket edebilmesine şaşıyorum.

Bir taksi durdurup beni çok acele otagara bırakmasını rica ediyorum. Şoför bir süre dikiz aynasından kontrol ettikten sonra “Hayırdır ters bir durum mu var?” diye soruyor. Tanımadığım birine çişim var demenin ayıp olacağını düşündüğüm için “Cenazemiz var,” diyorum. Sanki “İzmir’te iki dönüm arazimiz var,” der gibi söylüyorum bunu. Bir cenazeyi varlık gibi gösteren bu cümlenin her iki kelimesine de ikişer kere üzülüyorum. “Neyiniz oluyor?” diyor. Bacaklarımı iyice sıkıp susuyorum.

Peronda kalkmak üzere olan otobüsü görünce canhıraş biniyorum. Çişimi yapmaya yine fırsat bulamıyorum. Bir saatlik mesafe. Neyse diyorum, varınca artık...

Yol zor. Kafamı pencereye yaslayıp dalıyorum öyle. Ambiyans, olması gerektiği gibi yani. İçimden hüzünlü bir şarkı da tuttursam tam olacak. Ama olmuyor, çişim var zira.

Geçen demişti ki... Ah bir işesem. Öyle bakmıştı yüzüme... Çiştten zehirlenir mi insan acaba? Tıpkı onun gibi... Bacaklarımı şöyle yapınca daha mı az hissediyorum ne? Hele o balkonda oturduğumuz gün... Elimle bastırsam gören olur mu ki? Şimdi yani gittiğimde... O çayı içmeseydim keşke. Yani aynı bahçeden kaçınca?

Uyumuşum biraz. Aklım uykuya kaçmaya bayılıyor. Rüyamda hep tuvaletler filan. İnsanız sonuçta. Sonra eve yakın bir yerde indim. Bulduğum ilk tuvalete girdim tabii, dayanacak takatim kalmamış.

Sonra yürüdüm biraz. Sonra evin önüne geldim. Sonra bir sürü insan... Sonra...